

Carl Michael Bellman salme nr.26 26

OVER E VANGELIUM PÅ FEMTE SØNDAG EFTER T RETTENDEDEGEN. MATTH. 13, 24.

Dansk tekst Palle Thilo

Musik Henrik Bøggild

Sæ - de - man - den glad sin a - ger Så - e - de med tak og lov.

5 Men da ar - bejds - fol - ket sov Kom hans u - ven, frem han ta - ger

9 U - græs - frø og strør dem hen, Sneg sig bort som ond - skab ple - je,

13 Lumsk, for - dækt, ad skjul - te ve - je; Lig - nel - sen, for - står du den?

2) Marken i sin spæde grøde
Skildrer hjertet - det forstås?
Ordet sæden er der sås,
Folkene der sov som døde
Skildrer tant og sorgløs leg.
Slynglen, han som folket sløver,
Er just ham som dig bedrøver
På forgængeligheds vej.

3) Først du er i dyreverden,
Du med oprejst hoved går,
Og ved tankens kraft forstår
Du natur, din egen færden.
Mærk, en fælde strammer an,
Skrøbelighed dig omgiver,
Knap du helt opmærksom bliver
Før du vildført blive kan.

4) Øksen hugger træ at bygge
Dig din bære før du ved.
Døm fra tidens flygtighed
Til din alderstegne skygge,
Døm fra alle tings natur!
Men giv agt! For tiden iler,
Døden på din tærskel hviler,
Og din uven står på lur.

5) Egen med tålmodig viden
Venter sine rødders død.
Bukker tænksomt, tør og sprød
For naturen og for tiden.
Du med al din fremgang, tøv!
Se hvor tiden tærer grenen,
Muldner blomsten, knuser stenen,
Og af stoffet maler støv.

6) Frem forgængelighed skrider,
Hærger hvor der hærges kan!
Hvor paladset stod på stand
Er der nu kun usle tider,
Og hvor faste borge før
Tårn og vimpel opad strakte,
Ses kun mure, ødelagte
Og med mosklædt glug og dør.

7) Fra din ungdom få i minde
Venner som du havde kær!
Skrumpet deres antal er,
Se dig om og dig besinde!
Barnets lege, råb og gny
Kunne før dit øre fryde,
Snart man dig en seng vil byde
Under kalket hvælvings ly.

8) Kære, hvilke venner hulde
Ser du skæmte ved dit bord?
Næppe du dig mættet tror
Før du føler dødens kulde
I dit indres glade brus;
Knap dit timeglas du vender
Før man dig i graven sender,
Mindestenen slår i grus.

9) Kast dit øje nu på huset
Hvor en rigmands bord du ser;
I sin lænestol han ler,
Tung, af druens saft beruset,
Sløv i blikket, uden mod.
Mærk hans gispnen, hvor den røber
At ej mer' med fryd han søber
Lykkens lumpne overflod.

10) End engang, kast dine blikke
På en skønheds åbne barm,
Bedst den ånder høj og varm
Ender den, du tror det ikke,
Flad og skrumpen, kold og bar.
Tiden dér sin længde måler,
Mens forgængelighed stråler
Fra det dunkle øjepar.

11) Snart vi mærker skille-dagen
Gry med torden, lyn og flod.
Har din vandel været god?
Bli'r du af den hånd mon tagen
Som til dydens løn formår
Uskylds tårer brat at stille,
Hveden bort fra ugræs skille?
Tænk på døden...timen slår!